

“Si Bauzà torna a governar, no quedarà res del catalanisme”

Per què ha decidit abandonar el PP després de tants d'anys?

—En efecte, feia molts anys que hi militava. Em vaig afiliar al Partit Demòcrata Popular (PDP) fa més de trenta anys, el qual va fer part de la coalició amb Aliança Popular el 1983 i més tard ens integràrem en el PP. Per tant, sí, feia molt de temps que hi militava i va ser difícil prendre la decisió de deixar-ho. El motiu exacte és que estic totalment allunyat de les decisions que José Ramón Bauzà ha pres amb relació al conflicte docent i la llengua en general, però també em sent enfora de la política urbanística —no em vull ni imaginar què faria si l'economia anés bé—, de la sanitària —que afebleix encara més els que manco tenen...

—**Hi ha un moment concret en el qual va veure que hauria d'acabar retornant el carnet?**

—Ara deu fer cosa de dos anys i busques, a la primavera de 2012, quan en plena polèmica pels llaços a les escoles i l'anunciada reforma de la llei de Funció Pública (que rebaixà legalment el català de requisit a mèrit per accedir a fer feina a l'administració illenca), Bauzà vingué a l'agrupació (del PP) d'Inca, a la qual jo militava, per explicar la posició del Govern. Aquell dia em vaig adonar que ell no pensava canviar res, ni modificar cap aspecte, per mínim que fos, de la seva determinació i actitud contra la llengua. Així i tot, confiava que l'aleshores conseller d'Educació i Cultura, Rafel Bosch, pogués tenir prou influència en el president que rebaixés tanta determinació contra el català. Però quan a finals d'abril d'aquell any Bosch va ser destituït, vaig pensar que ja no hi havia res a fer, que no existia cap solució.

—**Malgrat el que deia, va continuar militant dos anys llargs més...**

—Sí, sense tenir cap protagonisme però sí que és ver que hi he continuat militant, tot i que la incomoditat ana-

Cristòfol Soler (Inca, 1956), ex-president del Govern de les Illes durant un any (1995-1996), referent del regionalisme dins del PP, ha abandonat el partit conservador en desacord amb la política contra el català de Bauzà.

va creixent, especialment a partir del conflicte amb els docents. Les coses començaren a posar-se tan negres la passada primavera, quan Jaume Sastre

es va ficar en vaga de fam, que vaig pensar que calia un últim esforç. Aleshores algunes persones parlàrem i al final Joan Huguet —ex-vice-president i ex-conseller de governs del PP de Gabriel Cañellas, així com ex-president del Parlament i ex-senador—, Jaume Cladera —ex-conseller de Turisme de Cañellas— i jo mateix decidírem intentar la mediació. Enviàrem una carta al president demanant-li una audiència per explicar-li la nostra disposició a fer de pont davant dels docents i intentar evitar que la situació degenerés fins a acabar en un conflicte enquistat que perjudicés els alumnes sobretot. Passaren les setmanes i els mesos i no vàrem tenir cap resposta més que el silenci. No crec que això siguin maneres de comportar-se. En constatar que ni tan sols ens contestarien va ser el moment en què vaig decidir anar-me'n.

—**Aquest menyspreu per vostè és degut a les seves opinions a favor del català?**

Cristòfol Soler, ex-president del Govern i referent del sector regionalista del PP, ha abandonat el partit.

—No ho crec, jo sempre he parlat amb llibertat i mai ningú de la direcció actual del PP no m'ha recriminat res. No és una qüestió personal amb mi. És la seva forma estranya de fer política. Mira, tots els batlles, tots els antics càrrecs del partit, tothom té molt difícil accedir al president. Està aïllat a la cúspide, envoltat del seu petit grup de persones de confiança política i personal i la resta ho té extremadament complicat, accedir-hi. No entenc aquesta forma de fer política. És significatiu que el comitè executiu no s'hagi reunit fa més de dos anys, i quan es convoca el comitè regional (el consell polític) tot està tan decidit per la cúpula que mai no hi ha debat ni possibilitats de fer rectificar ni un mil·límetre allò que ve de la presidència.

—Sabeu que hi ha dirigents del PP que diuen que heu marxat per qüestions que no tenen res a veure amb la llengua, la política ni la ideologia?

—Sí, m'adjudiquen unes determinades propietats de terres que en realitat no tinc. Diuen que la meua decisió respon a no sé quins interessos i també afirmen que he partit perquè ara ja estic prejubilat del Centre Balears-Europa (centre depenent del Govern balear dedicat a facilitar les relacions d'empreses illenques amb la Unió, entre d'altres missions), cosa que no hagués fet si hi continués fent feina. Tot és mentida, clar, i en realitat no és més que la brutor que es fa moure quan es vol fer mal algú i no se sap com. Són aquestes formes de fer política que a mi no m'agraden gens ni mica..

—Si tingués raó, com s'explicaria aleshores que ningú més abandoni el PP, ni que hi hagi dimissions de regidors ni res de res?

—És una situació complicada. Hi ha malestar. No sé si arreu del partit o només en una part de la militància, però sé ben cert que a moltes agrupacions de la Part Forana de Mallorca hi ha malestar. No s'entén el que fa Bauzà. Ara bé, no t'amagaré que la política avui dia és com és: un batlle o un regidor necessita el suport del partit per tornar a presentar-se, un càrrec que viu d'un bon sou públic aspira a continuar tenint-lo, un altre militant pot tenir expectatives d'ocupar un lloc l'any que ve a la llista electoral... Tot això fa un conglomerat d'interessos

MIGUEL PAVERAS

Soler va donar suport a Bauzà per encapçalat el PP, però se n'ha anat allunyant per mor de la

que porta que cada pic més militants no s'atreveixin a dir en públic el que pensen. Mira, et posaré un exemple de com es la vida interna del PP sota Bauzà. Fa per ventura un any, o una mica manco, diversos batlles de la Part Forana es reuniren i acordaren intentar parlar amb ell [Bauzà] per expressar-li el malestar que sentien pel conflicte docent i el seu temor a les conseqüències que dins cada poble podria tenir a l'hora de les eleccions de l'any que ve. No reberen més resposta que en el següent comitè regional els varen pegar una passada per haver expressat la queixa. No hi ha hagut més reunions d'aquesta classe, clar. És dramàtic, però així van les coses. Bauzà i el seu reduït cercle de confiança dirigeixen el Govern i el partit sense comptar amb ningú més.

—Si vostè té raó, el PP es pegarà una bleada molt forta a les eleccions.

—Baixarà sí, però no és tan senzill. Els batlles, encara que estiguin molestos, quan arribin les eleccions faran el que podran per guanyar. També és cert que si, finalment, es fa la reforma d'elecció de batlles (per elegir directament els alcaldes, si superen el 40% dels vots) molts estaran encantats. I vés a saber si la forma de fer política de Bauzà no li reporta encara més vots a certs indrets com els municipis de la platja de Palma –Calvià, Palma, Marratxí i Lluçmajor, on se sumen habitualment entre el 55% i el 60% dels vots emesos a cada elecció a Mallorca—. Però estic convençut que hi haurà pobles de la Part Forana on el PP perdrà vots en quantitats importants. En conjunt, és una situació complexa. El suport electoral baixarà, segur, però també et vull dir que amb tota seguretat serà el guanyador, encara que sense majoria absoluta.

política anticatalanista, sobretot.

—Deixem ara les previsions electorals. Es donarà d'alta com a militant del partit regionalista Proposta per les Illes (PI) que lidera l'ex-diputat del PP i ex-conseller del Govern de Jaume Matas Jaume Font?

—No. Quan una persona, com jo, ha estat conseller (d'Economia, entre 1983 i 1987), president del Parlament (1991-1995) i del Govern (1995-1996) per un partit, si l'ha d'abandonar ha de ser per anar-se'n a ca seva, no per anar a militar en un altre. Així ho entenc jo.

—Té, però, familiars, que militen en PI, o no?

—Sí, és ver. La meua filla, que té més de trenta anys, i el meu germà, que del seu pa en farà les sopes, són militants del PI a Inca, no ho puc negar, però jo no hi militaré.

—Però hi sintonitza, amb el discurs regionalista del PI?

—En qüestions de llengua i identitat sí. El regionalisme és el que millor em va. Però socialment ja és una altra cosa. Jo som demòcrata-cristià i els que així pensem som socialment més d'esquerres que no els que professen el liberalisme el qual és la marca ideològica del PI. Dit això, també et vull dir que res no m'impedeix ni m'impedirà expressar els meus pronunciaments a favor o en contra d'una posició política determinada (amb vista a les eleccions). En resum: estic més a prop del regionalisme del PI, és ver, que del PP o de qualsevol altre partit, però me n'he anat a ca meua i no militaré enlloc més.

—Què queda del sector regionalista del PP?

—No ho sé... Bé, sí que ho sé: res. No vull ferir ningú però realment crec que no queda res del que va ser conegut com el sector regionalista. Avui per avui i per les raons que he explicat abans ningú es mou dins el PP. Quan existia el grup de regionalistes sempre deïem el que pensàvem. Ara ningú piula. El regionalisme ja no existeix. Mira, durant la vaga de fam de Jaume Sastre, com he dit, vaig intentar fer de mediador. Creuràs que excepte els que t'he dit i algun cas més aïllat, com Tomeu Vidal —ex conseller de Cultura de Cañellas—, ningú es va moure? Va ser molt significatiu, per a mi. Em va deixar clar que del sector regionalista del PP ja no en queda res.

—Va donar suport a Bauzà quan es va presentar a president del partit el 2010. Aleshores no sabia, suposava o intuïa res del ha fet posteriorment?

—Clar que no. Jo havia estat allunyat del PP des del temps de Jaume Matas. Tenia carnet i militava a l'agrupació d'Inca, però em mantenia enfora del que fes o deixés de fer Matas i la resta de la direcció. Quan, després de tot el que va passar [la derrota de 2007, la fugida de Matas, la designació per part de la direcció de Madrid de Rosa Estaràs com a nova presidenta del PP fins que dimití el 2009 i la digitació de José Ramón Bauzà com a substitut] Bauzà va convocar l'elecció directa a president del partit [que es va celebrar el 5 de març de 2010] em va parèixer una bona decisió. Juntament amb d'altres companys de l'agrupació d'Inca li

vaig donar suport i fins i tot vaig fer feina per intentar que guanyés a l'altre candidat, Carlos Delgado. Així va ser [el president actual va vèncer amb el 70% dels vots contra el 30% del seu adversari], però llavors, després de les eleccions [de maig de 2011], una vegada format el Govern, ja es venen detalls preocupants. Tanmateix, no fou fins més tard quan tot va quedar clar, com he explicat abans: Bauzà va assumir com a pròpies les idees [contra el català] de Delgado, les quals havia derrotat. I són idees amb les quals jo no puc combregar.

—Què pensa que pot passar en les eleccions autonòmiques de l'any que ve?

—Com he dit, el PP guanyarà però no tindrà majoria absoluta. A partir d'aquí, tot és una enorme incògnita. Podria ser que pogués governar el PP en minoria, que es formés una alternativa o podria ser ben bé que, a causa de la previsible multiplicació de partits amb representació, fos pràcticament impossible formar i/o mantenir un Govern amb les mínimes garanties d'estabilitat.

—Quina opinió li mereix Bauzà?

—Quan es parla amb ell personalment, en la distància curta, en molts d'aspectes es fàcil entendre-s'hi. Fins que la conversa arriba al trema català. Aleshores les coses canvien com del dia a la nit. Quan es parla de llengua es tanca a la banda. Mostra una catalanofòbia impressionant. Se sent dipositari de la missió d'eradicar el catalanisme de les Illes. Pobre catalanisme, no?, perquè ja sabem que ben poqueta cosa és com perquè, a més, el president del Govern es dediqui a perseguir-lo. Però ell està convençut que el catalanisme és una espècie de monstre que cal eliminar. A més, ell parteix de la concepció política de l'existència d'un sol país, Espanya, que és unitari i homogeni, no entén gaire això de les autonomies. Més que un president d'un govern autonòmic el veig com un antic governador. No accepta que a Balears existeix, encara que poc, un cert sentit de país i catalanisme. Ara, si torna a governar, de ben segur que no quedarà res del catalanisme ni del sentit de país.

Miquel Payeras